

zabránili nepřímé imisi vody ze dvorku žalovaných na svůj pozemek. Názor odvolacího soudu, zejména pokud jde o důvod k zamítnutí žaloby na prvním místě uvedený, nelze schváliti. Jest nesporno, že žalobci postavili na svém pozemku zídku, by jí zamezili přítok vody z pozemku žalovaných na svůj pozemek. Zjištěno jest, že se před tím, než byla na dvoře žalovaných zřízena studna a upraven dvorek, voda žalovaných vsakovala do jejich vlastních pozemků. K postavení zídky byli žalobci jako vlastníci pozemku oprávněni podle §§ 354 a 362 obč. zák., neboť ani § 364 obč. zák. nebrání, by vlastník pozemku neučinil na něm zařízení proti vlivům z pozemků sousedních, zejména k zamezení přítoku vody, již se vlastní pozemek znehodnocuje. Žalovaní podali na žalobce pro postavení této zídky žalobu pro rušenou držbu (C II 423/29), v níž výslovně uváděli, že postavením zídky porušili je žalobci v držbě p r á v a odtoku povrchové vody z jejich stavení na pozemek žalobců, a žádali obnovení předešlého stavu jakož i zákaz, aby se žalovaní pro budoucnost vystříhali podobného rušení. Vznesením žaloby tohoto obsahu osobovali si žalovaní právo k pozemku žalobců a není rozhodné, jakého druhu a způsobu právo to jest, zda jest služebností, či právem plynoucím z § 364 obč. zák., či zdali jest právem z poměru obligačního. Žalobou se domáhají žalovaní výroku, že žalobcům nepřísluší právo brániti se postavením zídky ani jiným způsobem proti odtoku vody z pozemku žalovaných na pozemek žalobců. Tím si osobují právo omezující svobodu vlastnictví žalobců a žalobci jsou proto oprávněni vystoupiti proti nim žalobou, jejíž prosba odpovídá žalobě zápůrčí podle § 523 obč. zák. Opačný názor odvolacího soudu jest mylný a proto po této stránce zamítl žalobu neprávem.

Čís. 11697.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

K příhodě v dopravě (k prudkému zabrzdění motorového vozu) došlo neodvratitelným jednáním třetí osoby, zabrzdil-li řidič motorový vůz, by zamezil nebo zmírnil hrozící srážku s autem, vyjedším ostře z postranní silnice.

(Rozh. ze dne 25. května 1932, Rv I 362/31.)

Žalobkyně jela vozem elektrické dráhy. Řidič motorového vozu, chtěje zabrániti srážce s automobilem, vyjedším ostře z postranní silnice, prudce zabrzdil, při čemž žalobkyně spadla s lavice a poranila se. Žalobní nárok proti dráze na náhradu škodu neuznal p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Nesprávné právní posouzení věci spatřuje odvolatelka v tom, že si napadený mezitímní rozsudek osvojil názor žalované strany, že v souzeném případě nejde o příhodu v dopravě. V tomto směru nesouhlasí odvolací soud s názorem napadeného rozsudku, že v souzeném případě nejde o příhodu v dopravě, neboť prudké zastavení i električky, při kterém ve voze spadl nárazem se sedadla třeba i jen jediný cestující není zastavením normálním a právě tato odchylka od obvyklého řádného provozu zakládá příhodu v dopravě, ana měla v zá-

pětí tělesné zranění. Ostatně první soud ve svém odůvodnění tuto skutečnost uznal a výslovně uvedl, že, je-li v náhlém zadržení vozu elektrické dráhy spatřovati příhodu v dopravě, byla příhoda způsobena neodvratným jednáním třetí osoby, za niž žalovaná strana nezodpovídá. V této nezodpovědnosti spatřuje žalobkyně rovněž nesprávné právní posouzení, tvrdíc, že žalovaná strana zodpovídá za příhodu v dopravě. Avšak v tom směru zjišťuje odvolací soud, že, když se blížil vůz elektrické dráhy po silnici k domku čp. 119 na rohu stanice od Guttenbrunnu svědci spatřili, když již z přední plošiny elektriky měli výhled do silnice od Guttenbrunu, že se po této silnici v dosti ostrém tempu blíží auto a že měli dojem, že dojde ke srážce obou vozidel, jestliže předem nezastaví. Že auto jelo ostrým tempem potvrdil, jak dále zjišťuje odvolací soud, též svědek E. Svědkem řidičem Č. zjistil první soud, že tento řidič měl dojem, vida ze silnice Guttenbrunnské přijížděti ostře auto, že toto chce kolej elektrické dráhy před elektrikou předejeti. Všemi těmito svědky jest zjištěno, že ostře jedoucí auto vyjíždělo ze silnice Guttenbrunnské na silnici Jabloneckou právě ve chvíli, když se k rohu silnice Guttenbrunnské blížila elektrika, takže při tomto stavu věci jest odůvodněn dojem svědků, že dojde k srážce obou vozidel. Proto popud řidiče elektriky, majícího takový dojem, by svůj vůz zastavil dříve, než auto mu vjede na kolej před ním, jest přirozený a psychologicky vysvětlitelný. Že auto skutečně chtělo kolej elektriky přejeti jest zřejmo z dalšího zjištění, že auto, když vjelo z Guttenbrunnské silnice na Jabloneckou, zabočilo na levo na silnici Jabloneckou, jelo těsně vedle vozu elektriky a za ní přešlo přes kolej elektriky na druhou stranu silnice. Popud řidiče elektriky, zabrániti srážce tím, že ihned zastaví svůj vůz, jest tudíž za daných poměrů vysvětlitelný a správný; také skutečně svůj vůz najednou na 2—3 metry zastavil, způsobiv tím příhodu v dopravě, jelikož takovéto zastavení nepřináleží k normálnímu zastavování, a, tedy k provozu elektriky, avšak, učiniv tak, by předešel většímu nebezpečí, jednal, jak zjistil první soud znalcem z oboru elektrického provozu, správně. Způsobiv příhodu v dopravě nezodpovídá zřízenec žalované dráhy ani žalovaná dráha za ni, jelikož k tomu byl zřízenec její donucen jednáním osoby třetí, řidičem ostře na elektriku přijíždějícího auta, kteráž pro elektrickou dráhu v té chvíli bylo nepředvídané i neodvratitelné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací důvod § 503 č. 4 c. ř. s. neprovádí dovolatelka po zákonu, pokoušejíc se vyvrátiti názor odvolacího soudu, že příhoda v dopravě nastala neodvratitelným jednáním třetí osoby (řidiče auta), pokud vychází ze skutkového předpokladu, že auto jelo mírnou rychlostí a že minulo elektriku, když byla ještě v pohybu. Neboť odvolací soud zjistil, že auto jelo ostře; opírá-li dovolatelka své vývody o jinou skutečnost, než kterou zjistil odvolací soud, a vyvozuje ji z nesprávného prý hodnocení důkazů, nevytýká, že odvolací soud podřadil zjištěné, nýbrž dovolatelkou samostatně upravené skutečnosti pod nesprávné zákonné ustanovení a z nich vyvodil nesprávné právní důsledky. Vyjíždělo-li auto ostrým tempem z guttenbrunnské silnice do jablonecké silnice, mohl-li

je řidič motorového vozu spatřiti teprve od hořejšího rohu stavení čís. 119 a nemohl věděti, zda auto zmírní rychlost a zda pojedí po jabloncké silnici v jeho směru, či proti němu, jest souhlasiti s odvolacím soudem, že stav ten vzbuzoval důvodnou obavu nebezpečí srážky a že řidič motorového vozu nemohl nic jiného učiniti k zamezení nebo ke zmírnění hrozící srážky, než rázně zabrzditi. K tomuto neobvyklému postupu zavedlo příčinu jediné ostré tempo auta, jehož zmírnění nebylo v moci řidiče motorového vozu, a došlo proto k příhodě v dopravě neodvratitelným jednáním třetí osoby, za jejíž zavinění žalovaná neručí. Tím jest vyvíňovací důvod § 2 zák. ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. prokázán.

Čís. 11698.

Prodávatel, jenž prodal zboží s výhradou vlastnického práva, nestal se, bylo-li zboží zničeno požárem, vlastníkem pojistné sumy z pojištění, jež ujednal s pojišťovnou vlastním jménem kupitel zboží.

(Rozh. ze dne 25. května 1932, Rv I 929/31.)

Žalobkyně prodala firmě U. zboží s výhradou vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny. Před úplným splacením kupní ceny zboží u firmy U. shořelo a pojišťovna, u níž firma U. toto zboží proti požáru pojistila, složila pojistnou sumu, na niž činili nároky věřitelé firmy U., k soudu. Pojištěná suma byla soudem rozvržena mezi věřitele firmy U. a žalobkyně byla poukázána se svým odporem na pořad práva. V žalobě, již se domáhala na věřitelích firmy U. nepřipustnosti exekuce, tvrdila žalobkyně, že na místo zboží nastoupil náhradní nárok proti pojišťovně, jenž může příslušet jen žalobkyni jako vlastníci zboží. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: I když se vychází z toho, že zboží bylo vlastnictvím žalobkyně, bylo zboží požárem zničeno, čímž zaniklo k němu vlastnické právo žalobkyně. Žalobkyně má zajisté nárok proti firmě U. na vrácení zboží po případě na náhradu, jde tu však jen o ryze obligační nárok. I nárok firmy U. (jež pojistila zboží ve vlastním jméně) proti pojišťovně jest ryze obligačním nárokem, jenž, jak žalovaní právem zdůrazňují, náležel do jejího jmění, a proto mohl býti věřiteli zabaven. Tyto oba nároky, nárok žalobkyně proti firmě U. na náhradu a nárok firmy U. proti pojišťovně na zaplacení pojistné sumy nemají nic společného. Jest trváti na tom, že zánikem věci zaniklo k ní i vlastnictví a že se vinkulování pojistné sumy ve prospěch žalobkyně nestalo. Pro názor žalobkyně, že pojistná suma automaticky nastupuje na místo zničené věci, takže, jako dříve vlastnické právo k věcem, má nyní věcný nárok na pojistnou sumu pokud se týče aspoň nárok na přednostní uspokojení z ní, — nemá v zákoně opory. V obdobném případě rozhodnutí čís. 6425 Gl. U. n. ř., kde šlo o požár movitostí zatížených soudcovskými zástavními právy, bylo rozhodnuto, že se tato zástavní práva ipso iure nevztahují na pojistnou sumu, a že pojistná suma jako peněžitá pohledávka proti pojišťovně může býti věřiteli zabavena. Ustanovení dvorského dekretu čís. 2354 sb. z. s. jest vyjimečným předpisem u nemovitých věcí, jenž vylučuje obdobné roz-